

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ชีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำร้องของบริษัท สีสาวีศวโหลหะกิจ จำกัด จำนวนที่ ๒ บริษัท สยามอินเตอร์เมทัล จำกัด จำนวนที่ ๓ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุดสาหกรรมสายพานไทย จำนวนที่ ๖ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประชาแมชชีนเนอร์ จำนวนที่ ๗ ผู้ร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยผู้ร้องยื่นคำร้องว่า

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยมัยอิมพอร์ต กับพวก รวม ๑๑ คน เป็นจำเลย ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ในข้อหา หรือฐานความผิด หนี้ตรีตรีชิต กู้เบิกเงินเกินบัญชี คำประกัน โดยโจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้ ชันตัน และจำเลยที่ ๒ - ๑๑ ในฐานะผู้ค้ำประกัน ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงิน ๑๖,๐๖๓,๔๕๘.๒๑ บาท ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งรับคำฟ้องเฉพาะหนี้ตรีตรีชิต ส่วนหนี้ กู้เบิกเงินเกินบัญชีไม่อยู่ในอำนาจของศาล จึงไม่รับ ต่อมาจำเลยที่ ๔ ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของตนเอง ต่อศาลล้มละลายกลาง ศาลล้มละลายกลางรับคำร้อง นัดไต่สวน และมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการจำเลยที่ ๔ นอกจากนั้น จำเลยที่ ๕ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการไปแล้ว ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวจำนวนที่ ๔, ๕ ในระหว่างการพิจารณาคดี โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑, ๘, ๙, ๑๐ และ ๑๑ เนื่องจากศาลล้มละลายกลาง มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยดังกล่าวเด็ดขาด และโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ของจำเลยต่อเจ้าพนักงาน พินิจทรัพย์แล้ว ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง และมีคำสั่งจำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ ๑, ๘, ๙, ๑๐ และ ๑๑ ออกจากสารบบความโดยยังคงให้ ดำเนินคดีต่อไปกับจำเลยที่เหลือ คือจำเลยที่ ๒, ๓, ๖ และ ๗

การที่ศาลไม่สั่งจำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่เหลือด้วยนั้น เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราช บัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้ เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือเสนอข้อพิพาทที่ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหาย

ให้อนุญาตตุลาการชี้ขาด ถ้ามูลแห่งนั้นนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย ในกรณีที่มีการฟ้องคดีหรือเสนอข้อพิพาทให้อนุญาตตุลาการชี้ขาดไว้ก่อนแล้ว ให้งดการพิจารณาไว้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น” ซึ่งมีความหมายอย่างชัดเจนว่าให้ศาลงดการพิจารณาไว้เฉพาะลูกหนี้ที่ศาลล้มละลายมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ไม่รวมถึงคู่ความร่วมมือของลูกหนี้ดังกล่าวด้วย

ผู้ร้องเห็นว่า บทบัญญัติของมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ดังกล่าวข้างต้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญฯ ซึ่งจะนำมาใช้บังคับไม่ได้ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

พิจารณาแล้ว ประเด็นดังกล่าวศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยแล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๓๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก

วินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

นายสุวิทย์ ชีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ